

DOKOŘÁN

BŘEZEN
2021
CENA 48,- Kč

Vážení divadelní přátelé,

nevím, jestli jsem se vám někdy svěřil s tím, že mám psa. Vlastně celý svůj život, co si pamatuju, byl v naší rodině vždycky nějaký pes. Ten úplně první se jmenoval Punťa a přes mnoho dalších se ta dnešní jmenuje Mína. Čas od času se stalo, že některý z těch mých pejsků zemřel a já byl najednou bez psa. Byla to docela zvláště smutná období mého života. (Asi to vy, kteří máte doma psa, znáte – přijdete po půlnoci domů, nikdo vás moc nadšeně nevitá, ale psovi je to jedno, běhá kolem vás, poštekává a poskakuje, vrtí ocasem...) Najednou je doma bez něj tak nějak divně smutno, a hlavně u země, pusto a prázdno...! Já osobně si vlastně život bez psa neumím představit, a tak jsem se vždy snažil, aby ten můj čas bez psa byl co nejkratší. A to i poté, co jsem si přečetl toto:

„Chundelatý pes Toma Edisona“

napsal Kurt Vonnegut

(přeložila Zuzana Čtveráčková, kráceno)

Jednoho rána ve městě Tampa, ve státě Florida, seděli na lavičce v parku dva starší pánové a vyhřívali se na slunci. Jeden se snažil číst knížku, která ho zjevně bavila, zatímco mu ten druhý, Harold K. Bullard, vyprávěl svůj životní příběh. U nohou jim ležel Bullardův labradorský retrievr, který nadto trápil starého posluchače tím, jak mu prozkoumával kotníky velkým, mokřým čenichem. „Promiňte, ale myslíte, že byste mohl toho psa dát někam jinam? Stále mi...!“ „Jeho?“ řekl Bullard srdečně. „Nejpřátelštější pes na světě. Nemusíte se ho bát.“ „Já se ho nebojím. Jenom mě neskutečně vytáčí, jak mi čmouchá ke kotníkům.“ „Plast,“ řekl Bullard a zahihňal se. „Co?“ „Plast. Na podvazcích, co

vám drží ponožky, musí být něco z umělé hmoty. No páni, vsadím se, že to budou ty malé úchytky. Jsem si jistý, jako že tu sedíme, že jsou ty úchytky plastové. Ten pes je do umělé hmoty cvok. Nevím proč, ale pokud je kolem byt jen smítko plastu, tak ho zavětrí a najde. Asi mu něco chybí ve stravě, i když tedy, jí si líp než já. Jednou rozkoušal celý umělohmotný humidor. „Promiňte,“ řekl cizinec klidně. Zaklapl knížku, postavil se a ucukl kotníkem pryč od psa. „Musím jít. Hezký den, pane.“ Prošel parkem, našel jinou lavičku, s úlevou se posadil

a začal si číst. Dech se mu uklidnil právě v okamžiku, kdy na kotníku opět ucítil psí čenich, mokřý jak nacucaná mycí houba. „Á, to jste vy!“ řekl Bullard a posadil se vedle něj. „Sledoval vás. Po něčem šel a já jsem mu nechal volno.“ Rozhlédl se spokojeně kolem sebe. „Nedivím se, že jste pooděšel. Bylo tam pěkně dusno. O stínu nebo závanu větríku ani nemluvě.“ „Šel by ten pes pryč, kdybych mu koupil humidor?“ řekl cizinec. „Dost dobrý vtip, dost dobrý,“ řekl Bullard přátelským tónem. Najednou pleskl cizince přes koleno. „Řekněte, neděláte do umělé hmoty, že ne? Já se tu navážím do umělé hmoty a vy můžete být z oboru.“ „Z oboru?“ řekl cizinec odměřeně a odložil knížku. „Pardon... já... jsem nikdy nebyl z žádného oboru. Toulám se od svých devíti, od doby, co si Edison postavil vedle našeho domu laboratoř a ukázal mi měřák inteligence.“

„Edison?“ řekl Bullard. „Thomas Edison, ten vynálezce?“ „Jestli mu tak chcete říkat, tak prosím,“ řekl cizinec. „Jestli mu tak chci říkat?“ Bullard vyprskl smíchy. „To asi budu! Otec žárovky a nevím čeho všeho ještě.“ „Pokud si chcete myslet, že vynalezl žárovku, prosím. O nic

nejde.“ Cizinec si začal znovu číst. „Hele, co to má znamenat?“ řekl Bullard podezřívavě. „Děláte si ze mě šoufky? Co je ten měřák inteligence? Nikdy jsem o něm takovém neslyšel.“ „Samozřejmě, že ne.“ řekl cizinec. „Pan Edison a já jsme slíbili, že to zůstane tajemstvím. Já jsem o tom neřekl nikdy nikomu. Pan Edison slib porušil a řekl o tom Henrymu Fordovi, ale Ford slíbil, že to nikomu dalšímu za nic na světě neřekne.“ Bullard byl uchvácený. „Tedy, ten měřák inteligence,“ řekl, „měřil inteligenci, ano?“ „Byla to elektrická máselnice,“ řekl cizinec. „A teď vážně,“ loudil Bullard. „Možná bude lepší si o tom s někým promluvit,“ řekl cizinec. „Je hrozné to tak v sobě celé roky dusit. Ale jak si můžu být jistý, že se to neroznese dál?“ „Máte mé slovo gentlemana,“ ujistil ho Bullard. „Dobrá tedy.“ Cizinec se opřel a zavřel oči, zdálo se, že se vrátil v čase. Celou minutu mlčel a Bullard ho mezitím s respektem pozoroval. „Bylo to na podzim v osmnáctistém sedmdesátém devátém,“ nakonec řekl cizinec měkce. „Ve městečku Menlo Park, ve státě New Jersey. Byl jsem tehdy devítiletý kluk. Vedle našeho domu si postavil laboratoř mladý muž, o kterém jsme si všichni mysleli, že je kouzelník. Zevnitř probleskovaly záblesky světla a ozývaly se odtamtud různé rány a dělo se tam bůhví co děsivého. Děti, co bydlely kolem, měly příkaz držet se odtamtud dál a nedělat žádný hluk, který by mohl čaroděje obtěžovat. Neseznámil jsem se s Edisonem hned, ale s jeho psem Sparkym jsme byli skvělí partáci. Byl to takový pes jako ten váš tady a prali jsme se spolu všude možně. Ano, pane, váš pes je, jako by Sparkymu z oka vypadl.“ „Opravdu?“ řekl Bullard polichocně. „Přísahám,“ odpovéděl cizinec. „No, jednoho dne jsme se se Sparkym zase prali a dostali jsme se přímo ke dveřím Edisonovy laborato-

ře. Další věc, kterou si pamatuju, byla, že mě Sparky strčil skrz dveře a bác! Seděl jsem na podlaze laboratoře a díval se na samotného pana Edisona.“ „Vsadím se, že byl pěkně nazlobený,“ řekl Bullard nadšeně. „Můžete se vsadit, že jsem měl pořádný strach,“ řekl cizinec. „Myslel jsem, že jsem se ocitl tváří v tvář samotnému Satanovi. Edison měl k uším přichycené drátky, které vedly k malé černé krabičce na jeho klíně! Začal jsem utíkat pryč, ale on mě chytil za límec a přinutil mě se posadit. ‚Chlapče,‘ řekl Edison, ‚před úsvitem je vždycky největší tma. Chci, aby sis to zapamatoval.‘ ‚Ano, pane,‘ řekl jsem. ‚Víc než rok, chlapče,‘ mi Edison řekl, ‚se snažím najít vlákno, které bych mohl použít ve své zářící žárovce. Vlas, provázek, třísky... nic nefunguje. Takže mezitím, než vymyslím něco dalšího, co vyzkoušet, začal jsem si pohrávat s jinou svou myšlenkou, jen abych se odreagoval. Tohle jsem sestavil,‘ řekl a ukázal mi tu malou černou skříňku. ‚Říkal jsem si, že je inteligence možná nějaký druh elektrické energie, tak jsem vyrobil tady ten inteligenční měřák. A funguje! Jsi první, kdo se o tom dozvěděl, chlapče. Ale proč bys taky neměl. Tvá generace vyroste v nové úžasné době, ve které půjdou lidé tak snadno tříditi jako pomeranče.‘ „Tomu nevěřím!“ řekl Bullard. „Ať do mě namíste udeří blesk, jestli lžu!“ řekl cizinec. „A také to fungovalo. Edison vyzkoušel měřák na lidech ve své dílně, aniž by jim řekl, o co jde. Hrome, čím chytřejší jeden byl, tím víc ručička na stupnici té malé černé skříňky vystřelila doprava. Nechal jsem ho vyzkoušet to na mně a ručička zůstala, kde byla, a jen se slabě chvěla. Ale jak jsem byl hloupý, tenkrát jsem poprvé a naposledy udělal něco pro svět. Jak říkám, od té doby jsem nehnul prstem.“ „Co jste udělal?“ řekl Bullard dychtivě. „Řekl jsem: ‚Pane Edison, pane,

zkuste to na tom psovi.‘ A přál bych vám vidět ten cirkus, který ten pes začal dělat, jak jsem to řekl! Starý Sparky štěkal a vyl a škrábal, aby se dostal ven. Když viděl, že to myslíme vážně, že se ven nedostane, namířil si to přímo na ten měřák a vyrazil ho Edisonovi z rukou. Ale my jsme ho zahnali do kouta, Edison ho chytil a já jsem se mu dotkl těma drátkama za ušima. A věřil byste tomu, ta ručička minula všechny ukazatele a skončila kus za červenou značkou na konci stupnice!“ „Ten pes to rozbil,“ řekl Bullard. „ ‚Pane Edison, pane,‘ řekl jsem, ‚co znamená ta červená značka?‘ ‚Chlapče můj,‘ řekl Edison, ‚to znamená, že je ten přístroj rozbitý, protože ta červená značka, to jsem já.‘ “ „To bych řekl, že to bylo rozbitý,“ řekl Bullard. Cizinec řekl vážně: „Ale ono to nebylo rozbité. A pak mi Edison ukázal, jaký je velký vědec. Byl připravený zjistit pravdu, jakkoli by se mu nelíbila. ‚Tak!‘ řekl Edison Sparkymu. ‚Nejlepší přítel člověka, co? Hloupé zvíře, co?‘ Sparky byl na pozor. Předstíral, že neslyší. Drbal se, vykusoval si blechy a chodil dokola a štěkal na díry po krysách, cokoli, jen aby se nemusel dívat Edisonovi do očí. ‚Dost pohodlné, co, Sparky?‘ řekl Edison. ‚Nechat někoho jiného, aby ti obstarával jídlo, stavěl přístřeší a udržoval tě v teple, zatímco ty si spíš před krbem, proháníš holky nebo dovádíš s klukama. Žádné hypotéky, žádná politika, žádná válka, žádná práce, žádné starosti. Stačí zavrtět ocasem nebo olíznout ruku a o všechno je postaráno.‘ ‚Pane Edison,‘ řekl jsem, ‚chcete mi říct, že psi jsou chytřejší než lidé?‘ ‚Chytřejší?‘ řekl Edison. ‚Celý svět se to dozví! A co jsem dělal poslední rok? Otročil jsem tu, abych vymyslel žárovku, aby si psi mohli hrát v noci!‘ ‚Podívejte, pane Edison,‘ řekl Sparky, ‚proč ne...‘ “ „Počkat!“ zaburácel Bullard. „Ticho!“ zakřičel cizinec vítězoslavně. „ ‚Podívejte, pane Edison,“

řekl Sparky, ‚co kdybyste si to nechal pro sebe? Všem to posledních pár stovek tisíc let dokonale vyhovovalo. Nedrážděte hada bosou nohou. Vy na tohle všechno zapomenete, zničíte ten měřák inteligence a já vám řeknu, jaké vlákno máte použít do žárovky.‘ “ „Blbost!“ řekl Bullard, celý červený. Cizinec se postavil. „Máte mé slovo gentlemana. Mě ten pes za mé mlčení odměnil tipem na burze, který mě zabezpečil do konce mých dní. A poslední slova, která Sparky kdy řekl, patřila Thomasi Edisonovi: ‚Zkuste kousek uhlíkového vlákna,‘ řekl. Později ho roztrhala smečka psů, která se shromáždila za dveřmi a poslouchala.“ Cizinec si sundal podvazky a podal je Bullardovu psovi. „Drobný dárek jako výraz úcty vůči vašemu předkovi, kterého jeho slova stála život, pane. Hezký den.“ Dal si knihu pod paži a odešel.

Z čehož vyplývá, že psy je třeba milovat, neboť toho vždy zajisté vědí více než normální člověk...

Za všechny z MdB se na vás čím dále tím více a navzdory všem geniálním psům těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

P.S. Fakt je mám moc rád! (Ty psy...)

Focení plakátu k muzikálu Jane Eyrová,...

...komornímu muzikálu První rande...

Stalo se...

Vilou Tugendhat Pavlu Vitázkovou provedl šéf PR Petr Dvořák.

Gratulujeme Viktorii Matušové, která 2. 2. oslavila třicátiny.

...a černé komedii Hrabal a muž u okna.

Simon Mawer

SKLENĚNÝ POKOJ

V pondělí 8. února odvysílala Česká televize živý přenos naší inscenace *Skleněný pokoj*. Pořad sledovalo téměř 120 000 diváků. Česká televize tak upozornila i na významné životní jubileum, které v únoru oslavil ředitel divadla, autor dramaturgie a režisér inscenace Stanislav Moša. Představitelka hlavní role Pavla Vítázková se s fotografem Tinem Kratochvílem vrátila do reálné vily Tugendhat, aby si připomněla její neopakovatelnou atmosféru.

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Partneři divadla

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik město Brno a.s.

DYNAMICKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST

Lázně Slatnice
A.D. 1526

INŽENÝRING, DOPRAVA A POZEMNÍ STAVBY

CARent

společně s VINEXI TECHNOLOGY a.s.

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna.

květinářství a aranžování

Jana Musilová

MdB je zkrátka celoživotní láska

Potkáváme se na recepci divadla, jde mi vstříc – energicky a jako vždy s úsměvem. A jako vždy jí to setsakramentsky sluší. Přichází rovnou ze zahajovací zkoušky nového muzikálu, čeká ji oprašovačka *Noci pastýřů* i moderování dalších dílů talk show *MdB Klub*. Taky jsme spolu vzpomenuly krásná výročí, která letošní rok přináší. Tak schválně, hádejte, jak dlouho už potkáváte Janu Musilovou na jevištích Městského divadla?

Jani, jdeš rovnou ze zahajovací zkoušky muzikálu *Jane Eyrová*. Jistě jsi plná dojmů – podělíš se o ně s námi?

Zahajovačky, jak říkáme těmto zkouškám, mám ráda. Je to takové až slavnostní setkání herců s inscenačním týmem a někdy i autory, kde se seznamujeme se samotnou hrou a její budoucí jevištní podobou. Vždy-

ky jsme zvědaví a natěšení na novou práci. V této zvláštní nejisté sezóně snad ještě víc. A dnes jsem měla pocit, že je zase vše, jak má být. Muzikál *Jane Eyrová* uvedeme v české premiéře. Tento romantický příběh podle stejnojmenného románu samozřejmě znám, ale s muzikálovou podobou se setkávám poprvé. I v tomto zpracování se promítá velká

láska, hrdost, odvaha, čestnost, tajemství, napětí, ale i zrada a odpuštění, jako v každém správném romantickém díle. Líbí se mi i hudba. Podle křestních jmen se to neobsazovalo, takže hraji paní Fairfaxovou ☺, správkyni panství pana Rochesteru, kde se hlavní část děje odehrává. Tak doufám, že to tam bude všechno klapat ☺

Zpracování tohoto slavného románu Charlotte Brontëové je mnoho. Vybavuje se ti některé konkrétní?

Už kdysi mě zaujalo české čtyřdílné televizní zpracování *Jany Eyrové* v hlavní roli s Martou Vančurovou a Janem Kačerem. Pamatuju si, že na mě tento černobílý snímek zapůsobil svou tajemnou ponurou atmosférou a taky skvělými hereckými výkony.

Jane Eyrová nás v MdB taky přenesla do staré ponuré Anglie nebo zvolil režisér Petr Gazdík nějakou jinou, inovativní cestu?

Ne ne, příběh se odehrává v polovině 19. století a tak to bude i na naší Hudební scéně. Danému období je přizpůsobený i překlad Peti Gazdíka a o dobově věrnou vizuální stránku se postarají scénograf Petr Hloušek a kostýmní výtvarnice Eliška Ondráčková Lupačová.

Jane Eyrová je druhou inscenací, kterou v této sezóně zkoušíš pod režijním vedením Petra Gazdíka, tou první bylo činoherní drama *Noc pastýřů*.

Ano a těší mě to. Zajímavé je, že Josef Bouček, autor *Noci pastýřů*, napsal i scénář k dramatizaci již zmíněného televizního zpracování *Jany Eyrové*. Představení *Noci pastýřů*, která jsme v říjnu odehráli, byla diváky velmi krásně přijata. Asi nejen proto, že se inscenace moc povedla, ale také se jednalo o poslední představení před opětovným zavřením divadel. A nikdo netušil na jak dlouho. Diváci tleskali vestoje, což není v našem divadle až tak výjimečné, ale cítili jsme přitom všichni – herci i diváci – takový zvláštní smutek, jako při nedobrovolném loučení s něčím, co máme rádi. Adventní představení už neproběhla. Diváci ale o tuto inscenaci nepřijdou. Budou ji moci zhlédnout hned, jak to bude možné, na jevišti Hudební scény, kam se teď z důvodu větší kapacity míst stě-

huje. Věřím, že si ji užijí ve zdraví a že je zaujme a potěší i na jaře nebo v létě ☺

Noc pastýřů, která vypráví příběh vzniku České mše vánoční a osudy skladatele Jakuba Jana Ryby, se hodí určitě do každého ročního období. Myslíš si, že i v dnešní době dokážou pomluvy v kulturní branži někoho zničit?

V dnešní době internetu a bulvárních plátků je možné někomu zkomplikovat a zničit život daleko jednodušší než dřív. Charakterové vlastnosti lidí se projevují v různých dobách podobně. Jsem přesvědčena, že zloba, závist, mstivost se nevyplácí nikomu a nepřináší nic dobrého. Ale to si musí vypořádat každý sám se sebou. I když někdy není lehké rozpoznat, co je vlastně ve výsledku pro člověka dobré a co špatné. Většinou se to ukáže až s odstupem času. Když se ještě vrátím k *Jane Eyrové*, poslední verš finální písně zní: „Život s láskou žít.“ To by mohl být klíč.

Láskou srší i úžasný muzikál *Mamma Mia!*, ve kterém hraješ Tanyu a který byl letos ověnčen diváckou cenou Křídla. Přála jsi tuhle cenu právě „Mamčí“ nebo jsi měla na nejoblíbenější inscenaci loňské sezóny nějaký jiný tip?

Loni se opět urodily krásné inscenace. Že se nejvíc líbila *Mamma Mia!*, mi samozřejmě udělalo velkou radost a přála jsem jí to. Melodické písničky skupiny ABBA jsou nesmrtelné. Jejich songy mám spojené už se školními večírky, když jsme v pološeré učebně nesměle tancovali první ploužáky. Opatrně, abychom se vzájemně moc nedotýkali. Ve výsledku to bylo náročné tancovat v záklonu, protože kluci měli pořád tendenci se přibližovat ☺ Ale k muzikálu *Mamma Mia!*, poprvé jsem ho viděla asi před patnácti lety v New Yorku a moc mě nezaujal. Film se mi líbil, myslím, že tomuto muzikálu prokázal velkou službu. Když jsem si přečetla naše obsazení, velmi mě to potěšilo. Mám tohle představení moc ráda a s děvčaty si ho opravdu užíváme. Trochu mi ta naše trojka připomíná *Čarodějky z Eastwicku*. Důležité ale zůstává, že si ho užívají i naši diváci, o čemž svědčí i toto ocenění.

I ty máš svá Křídla – ta první jsi získala

West Side Story, režie Stanislav Moša

S Kristianem Pekarem v muzikálu Mamma Mia!, režie Petr Gazdík

S Igorem Ondříčkem v talk show MdB Klub, režie Petr Gazdík

za roli Anity v legendární West Side Story. Víš, že je tomu letos neuvěřitelných 25 let od brněnské premiéry? Vzpomněla by sis třeba ještě na choreografii?

No, kroky bych asi ještě dala dohromady, ale provedení, to už by bylo horší © Anitu jsem měla hodně pod kůží, hrála jsem ji snad třikrát. U nás i v zahraničí v angličtině nebo německo-anglicky. Během reprízování nás potkaly různé situace. V Německu nás třeba zastihla zpráva o teroristickém útoku na americká „Dvojčata“. Vzpomínám si, že jsem si odpoledne na hotelovém pokoji pustila jako zvukovou kulisu televizi a v první chvíli se divila, proč pořád opakují upoutávku na nějaký katastrofický film. Pak mi to došlo, ale stejně jsem nemohla pochopit, že se něco takového může stát. Vypadalo to, že se večerní představení zruší. Nakonec bylo rozhodnuto, že se představení uskuteční s tím, že se před začátkem bude držet minuta ticha za oběti této katastrofické události a nejspíš nebudeme opakovat taneční číslo *Amerika*, které si na konci diváci vždy jako přídatek vytleskali. Přiznám se, že když jsem začínala zpívat tuto píseň, kterou je třeba podat s obrovskou energií a radostí, nebylo mi vůbec lehké. Ale jak už to bývá, když vejdeš na

scénu, nejde myslet na nic jiného než na to, co se děje na jevišti. Nesmí být nic poznat. A vlastně moje poslední vystoupení ve *Westce* nebylo tak strašně dávno. Jednalo se o zájezd do Českých Budějovic, kde se měla zpívat a tančit *Westka* na vodě, na plovoucím pontonu! Nově nastudovaných Anit bylo víc, ale žádná zrovna nějak nemohla. A tak jsem snad jako nejstarší Anita v historii – už mi bylo přes čtyřicet – oblékla červené šatičky a křepčila na plovoucím jevišti © *Westka* je podle mě muzikál muzikálů – úžasná muzika, silný příběh. Věřím, že se zase vrátí.

Doba je, jaká je, a než tě budeme moct vídat zase na jevišti či v koncertních sálech, budeme si muset asi ještě chvíli počkat. Diváci tě ale můžou sledovat aspoň na YouTube v talk show MdB Klub, kde se střídáš v roli moderátorky se svými kolegy Barborou Goldmannovou a Jonášem Floriánem. Jak to vlastně funguje? Vybíráte si své hosty sami?

Ne tak docela. Ve výsledku určují hosty Klárka (dramaturgyně Klára Latzková, pozn. aut.) s Peťou (Petr Gazdík, režisér pořadu, pozn. aut.), ale my taky přicházíme s různými tipy na hosty. Pořád je otevřený nejen pro naše kolegy z divadla, ale také

pro zajímavé osobnosti města Brna z různých profesních oborů. Původně se tento pořad měl odehrávat za přítomnosti diváků, kteří by se mohli zapojit do rozhovorů svými otázkami a podněty. To teď současná situace neumožňuje. Ale diváci, kteří nás sledují na internetu, se mohou prozatím zapojit do soutěže, kterou vyhledáváme v polovině pořadu. Až to půjde, budeme náš pořad streamovat, což přinese zase jinou atmosféru. I když i teď rozhovory natáčíme v kuse, nezastavujeme. Premiéra pořadu je vždy v sobotu v 19 hodin. Odkaz na naše vysílání je na našich stránkách www.mdb.cz.

A témata a otázky, které zazní, si připravujete vy moderátoři sami?

Klárka plní báječně funkci dramaturga pořadu, posílá nám zajímavé materiály a tipy na otázky, které si pak sami dotváříme, aby to bylo osobnější. Někdy mi napíše: „Však je znáš dýl než já“ © Každého hosta se snažíme představit tak nějak komplexně. Takže se může zdát, že se některé otázky opakují, ale odpovědi jsou různorodé a často velmi překvapivé. A musím říct, že každý rozhovor stojí za to. Taky v našem pořadu probíráme současnou situaci. Názory na ni se různí. Z mého pohledu mi přijde opravdu velká

škoda, že jsou v této době kulturní instituce zavřené. Když vidím na sociálních sítích různé příspěvky a komentáře k současným problémům, mám pocit, že lidi strašně zhrubli, jsou podráždění a překvapuje mě, jak dokážou být na sebe zlí. A ta možnost rozptýlení od problémů, nechat na sebe působit příjemné a krásné věci, navštívit zajímavou výstavu, hezky se obléct a jít na koncert nebo do divadla, teď chybí. Když někdy odcházím brzy po představení domů, zamíchám se s kšiltovkou do očí (přece aby mě nepoznali ©) do davu našich diváků a projdu s nimi po Lidické až ke křižovatce, než odbočím k domu. Někdy si opakují vtipné hlášky, které zazněly v představení, a znovu se jim smějí, někdy si pobrukují známou melodii z muzikálu, samozřejmě hodnotí naše výkony... Vypadají spokojeně a tak nějak svátečně. No, už to nebudu rozebírat... Nepoužila jsem minulý čas, protože věřím, že se to brzy vrátí.

V talk show navazuješ na své bohaté zkušenosti, moderovala jsi různé zábavné večery, předávání cen, televizní pořad Sama doma, dokonce i automobilové závody... Člověk musí být pořád ve střehu. Rozhodl tě někdy někdo?

Vzpomínám si na jeden díl pořadu *Sama doma*. Mimo jiné přišly jako hosté do studia dvě dámy, které jsme zpětně s kolegyní moderátorkou nazvaly uspávačkami hadů. Mluvily, mluvily a mluvily takovým zvláštním způsobem, že nás obě téměř uspaly ☺ Když dohovoryly, rozhostilo se ve studiu ticho a „rostla palma“, jak se říká na divadle. Což v živém televizním přenosu taky není nic moc. Až po chvíli jsme se vzpamatovaly a rychle položily další otázku a pokračovalo se dál. Dodnes to nechápu a říkám si, jak se to mohlo stát, že nás ta atmosféra tak zvláštně vykolejila. Od té doby jsem si na to dávala pozor. Naštěstí v naší talk show se po nás neždá žádná moderátorská exhibice, spíš jde o příjemné povídání v prostorách našeho Divadelního klubu, což se, myslím, daří nejen díky dobré whiskey, kterou při rozhovoru nabízíme ☺

Jak ses vlastně k moderování dostala?

Přišly nabídky a já si řekla: „Tak to zkusím.“ A vyplatilo se. Asi úplně první zkušenost byla, když jsem začala uvádět svoje sólové koncerty. Už tehdy jsem pochopila, že to není jen tak, promlouvat k lidem sama za sebe a třeba být i trochu zábavná ☺ Považuji to za ne úplně lehkou disciplínu, ke které mám velký respekt, a obdivuji skvělé české moderátory, kteří dokáží být kultivovaní, pohotoví a noblesní. Není jich moc. Dobrou školou může být rozhlasové vysílání, kde se prezentuješ jen svým hlasem a tím, co říkáš a jak to říkáš. Nemůžeš si pomoci gestem či výrazem tváře. Slova musí plynout. Před lety jsem dostala nabídku na samostatný pořad v rádiu a odmítla, netroufla jsem si na to. Chyba. Dokud to člověk nezkusí, nepozná, jestli to půjde nebo ne. Každopádně ve všem je potřebná praxe, ať jde o cokoli – o divadlo, dabing, moderování..., a pořad je co vylepšovat.

Ty jsi neskutečně energický člověk, mám pocit, že jsi pořád v zápřahu. Jak ses vypořádala s náhlým zvolněním?

Ta situace byla a je zvláštní, že začátku jsem měla pocit, že to brzy přejde. Vůbec by mě nenapadlo, že to bude trvat rok

a stále pokračovat. Vzhledem k mým mezerám v oblasti vaření jsem i já začala kuchtit teplé večere a péct bábovky ☺ Fajn bylo, že jsme se doma víc potkávali se synem Dominikem a víc si povídali. Musím říct, že ze situace, kdy nemohl a nemůže chodit na přednášky, nebyl a není moc nadšený. Taky řeším domluvené koncerty a různé akce, které se ruší jedna za druhou. V divadle, i když nemůžeme hrát pro diváky, nezahlíme. Nově nastudovaný muzikál *Pretty Woman* i *Světáci* se, myslím, moc povedly. Čím hezčí je výsledek naší práce, tím víc mě přepadá smutek, že ho nemůžeme předvést našim divákům. Setkání v divadle naživo sebevětší obrazovka nenahradí. Potkávám se s různými lidmi a vždycky se mě ptají na naši práci a kdy už budeme zase hrát. Těší se do divadla. Náš pan ředitel Standa Moša, který dělá všechno pro to, abychom se za přijatelných podmínek mohli zase s diváky v hledišti přivítat, to nemá vůbec lehké. A přesto, když nás informuje o aktuální situaci, která není zatím moc příznivá ani přehledná, nás pokaždé dokáže povzbudit a dodat energii do další práce, což nám přináší potřebný klid a jistotu. Za to mu patří naše úcta a dík.

Jani, ty jsi v MdB v angažmá už neuvěřitelných 30 let. Když bys ta léta měla shrnout do pěti různých slov, jaká by to byla?

Třicet let, fakt?? To je teda drsný. Tak počkej... *(Zvažuje a přemýšlí)* Radost, krásné příležitosti, zážitky, zodpovědnost, cestování... zkrátka celoživotní láska. A jako bonus dobrá parta. Svým způsobem je těch třicet let vlastně všechno pořád stejné – zkoušení, premiéry, představení – a přitom pokaždé jiné. Vždycky tě něco překvapí, vždycky je něco výzva. To je na tom krásné a přitažlivé. A taky to, že člověk může dělat, co má rád, a že tím může někoho potěšit, obohatit. A nejkrásnější je, že to člověk nedělá jenom sám pro sebe.

Tak snad už to nebude trvat dlouho, vše se brzy vrátí do starých kolejí a budete pro nás s kolegy zase moct hrát! Děkuji za příjemné povídání.

Text: Lenka Kovářtková

NOVÁ TŘÍDA S.

Nová Třída S a průlomová technologie DIGITAL LIGHT. Zažijte intenzivní sílu více jak milionu pixelů v jednom světlometu. Sílu, která bude stát při vás, ať už budete čelit jakýmkoli výzvám. Vždy precizní a přesná.

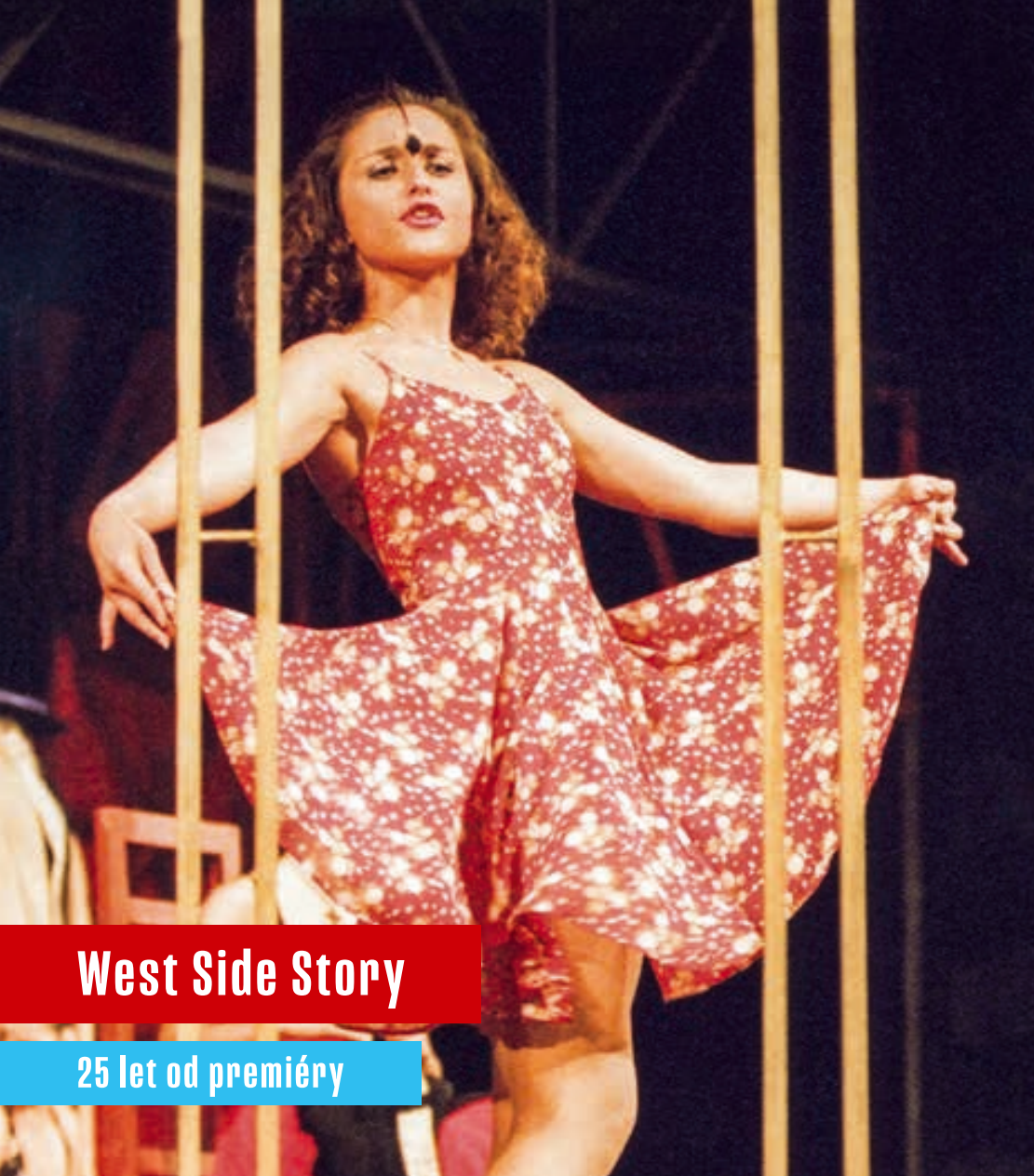
Mercedes-Benz Třída S, kombinovaná spotřeba 6,4–9,5 l/100 km, kombinované emise CO₂ 168–216 g/km. Hodnoty emisí CO₂ byly naměřeny a jsou uváděny v souladu se směrnicí 1999/94/ES. Údaje se nevztahují na konkrétní vozidlo a nejsou součástí nabídky, slouží jen pro porovnání s jednotlivými typy vozidel. Foto je pouze ilustrativní.

HOŠEK MOTOR

Hošek Motor a.s.
Brno-Vinohrady, Brno-jih
www.hosekmotor.cz

Zaměřeno na to podstatné.

West Side Story

25 let od premiéry

23. února roku 1996 měl na jevišti Městského divadla Brno premiéru fenomenální muzikál Leonarda Bernsteina (hudba), Stephenha Sondheima (text) a Arthura Laurentse (libreto) *West Side Story*. Připomínáme si tedy čtvrtstoletí od doby, kdy se Lidická ulice poprvé rozezněla známými melodiemi a vtrhli do ní Tryskáči a Žraloci. Z inscenace se stala legenda, každý, kdo se jen trochu zajímal o hudební divadlo, ji tehdy viděl a většinou neskončilo u jediné návštěvy.

Na jevišti se v různých rolích vystřídala celá řada herců nejen z našeho divadla, mnozí z nich se stali oporami souboru a působí v něm dodnes. *Westka* se hrála nejen v Brně, ale i v celé Evropě – v Holandsku, Belgii, Dánsku, Německu, Rakousku, Slovinsku, Itálii, Slovensku, Švýcarsku, Portugalsku i Španělsku. Tam všude jí ve vyprodaných budovách nadšeně aplaudovaly tisíce diváků. Bezpočet nekonečných děkovaček, řada protančených nocí, tisícovky naježděných kilometrů, obrovské množství aktérů, téměř 700 repríz. Legendu jménem „Brněnská *West Side Story*“ nelze shrnout na pár stránkách našeho magazínu. Chcete-li vědět víc, poslechněte si podcast, který s kolegy připravil Stanislav Slovák: www.mdb.cz/mdb-podcast.

My jsme se zeptali alespoň letošních vítězů diváckých cen Křídla na jejich osobní vzpomínky na tuto slavnou inscenaci.

Aleš Slanina

Westka je moje láska. Bylo to první představení, které jsem v MdB viděl, a ani ve snu mě nenapadlo, že bych v něm jednou mohl hrát. Netušil jsem, že se divadlo dá hrát i v jiném jazyce než rodném. Tak jsem se o tom velice rychle přesvědčil, a to jak v angličtině, tak i v němčině. A těch zájezdů... Na první jsem jel v patnácti letech, to už je hodně dávno a nic moc si z něj nepamatuju. A možná to nebude jenom tím, že to je dávno... Německo, Rakousko, Švýcarsko, Sicílie, Lucembursko... Díky *Westce* jsem poznal spoustu kolegů, kamarádů, divadel po celé Evropě, hotelových pokojů, motorestů, stovky kilometrů dálnic, ale hlavně jsem se zamiloval, a to na celý život. Zamiloval jsem se do hudebního divadla a naše láska stále trvá a trvá.

Alena Antalová

West Side Story je dodnes nějakým zvláštním mezníkem v mém hereckém životě. Možná proto, že to byla moje první velká muzikálová role a bylo obrovské překvapení, když jsem se увидěla napsaná v obsazení Marii. Dodnes si mé tělo pamatuje stav, kdy jsem nevěřila, že někdy bude po premiéře. „To nikdy nepřijde, to si ani neumím představit, že by k tomu mohlo dojít? Co bude pak? Co se stane?“ Přišlo mi úplně nemožné, že bych se mohla dožít toho, že budu hrát před živým publikem, neuvěřitelné... (Je fakt, že jsme na dnešní poměry zkoušeli hodně dlouho, ale tím to samozřejmě nebylo ☺) Dodnes se moje herecká kariéra dělí na čas před a po *West Side Story*. Moc mě onehdá potěšila kamarádka Radka Fišarová, když došlo mezi řečí na naši *West Side Story*, řekla: „Ty jo, to jsem tvoje fanyanka už tak dlouho?“ Je milá...

Petr Gazdík

Je to, Klárko, jako by ses mě zeptala na dětství. Ty vzpomínky jsou tak rozsáhlé, že těžko říct, kde začít...

...třeba jak za mnou přišel Standa po představení v Martě a řekl mi, ať se stavím na konkurz, já na to, že přece viděl, co umím... ☺

...jak jsem pak na tom „konkurzu“ – uspořádaném vlastně, myslím, jen pro mě – zpíval a seděla tam má budoucí láska Ali a já se tak ostýchal, že jsem nakonec musel zpívat zády k porotě...

...jak Standa na nějakých připomínkách v klubu přede všemi řekl něco jako: „Když někdo umí tak zpívat jako Petr, je to událost...“ A já to chtěl samozřejmě potvrzovat, ukazovat se, ale psychika mě začala zrazovat... A pak jsem jednou zpíval na Tháliích, někdo vykopl zdroj od mikroportů, já křičel, co to šlo, přes Španělský sál Pražského hradu, až mi třikrát přeskočil hlas, a přeskakoval mi pak ve stejné písni asi tak rok... Vyléčil mě až Radúz.

...jak jsme projeli celou Evropu a skutečně jsme měli úspěch. V jednom městě ve Španělsku – Zaragoza to, myslím, byla – jsme vyšli po představení před divadlo a nejméně polovina diváků na nás čekala a ještě jednou nám tleskali na ulici a křičeli bravo...

...jak jsem o Bernarda zlomil několik nožů a Pepa Jurásek se zlobil, že Romanovi se to nestává...

...jak jsme den po premiéře dabovali v čerstvě otevřeném Gécku náš první film a Roman, Maki, Ali a já jsme to celou noc chystali a pomáhal nám Dalibor – tedy Bernardo, Maria a Tony po své velké premiéře přibýjeli, vysávali, zapojovali a plánovali....

...jak jsme si byli nesmírně blízcí a v té blízkosti jsme prožili veselé, šťastné, bouřlivé, krásné chvíle našich životů...

...jak mi už pár mladých lidí řeklo, že to, že viděli naši WSS, jim změnilo život a jejich láska k divadlu přerostla v touhu „ho“ dělat...

...můžeme napsat nějakou knížičku a rozvést to... ☺

Hana Kratochvilová

Vybaví se mi jedno z prvních rande s Tinem Kratochvilem na přístavcích Činoherní scény MdB. Bylo to vůbec první představení, které jsem tady v divadle viděla, a líbilo se mi tak, že jsem pár let poté naběhla statečně na konkurz do muzikálu *Hair*.

MdB Podcast

Pusťte si své divadlo do uší kdykoliv a kdekoliv!

Milí diváci, připravili jsme pro vás další možnost k setkání s tvůrci a herci našeho divadla. Poslechněte si naše rozhlasové pořady! Prostřednictvím audio ukázek z představení i díky poutavým rozhovorům s vybranými hosty se v nich dozvíte zajímavé detaily o jednotlivých titulech z našeho repertoáru.

MdB Podcast se za pečlivého dohledu a přípravy našich režisérů a dramaturgů věnuje jak inscenacím současným, tak i těm, které se na našich jevištích objevily již v minulosti. Pro přehlednost a rychlou orientaci jsou pořady rozděleny do několika tematických kategorií. V sekci *Dramatizace* se seznámíte s původně nedivadelními tituly, jež byly upraveny přímo pro naše jeviště, *Zlatý fond* při-

pomene dnes již klasická díla hudebního divadla a *Původní tvorba* představí inscenace, které měly v našem divadle dokonce světovou premiéru. Kromě podcastů zaměřených na příběhy našich inscenací dále připravujeme i *Pohádky* předčítané našimi herci a k poslechu postupně budou přibývat i rozhovory z už odvysílaných dílů naší talk show *MdB Klub*.

V sekci *Dramatizace* nyní naleznete příspěvky o inscenacích *Skleněný pokoj* a *Santiniho jazyk*, ve kterých se díky zajímavému povídání s jejich autory, dramaturgy a tvůrci seznámíte s cestou těchto oblíbených stejnojmenných románových bestsellerů na jeviště našeho divadla. První epizoda sekce *Zlatý fond* je věnová-

na muzikálu *West Side Story*, který právě oslavil čtvrtstoletí od svého prvního uvedení v našem divadle, a vy se v ní díky milým rozhovorům dozvíte, jak na tento dnes již kultovní muzikál po 25 letech vzpomínají jeho tvůrci i herci. *Původní tvorba* v prvním díle přiblíží muzikálovou pohádku *O statečném kováři*. K vyprávění o vzniku divadelní verze známé filmové pohádky se přidal samotný autor hudby a písňových textů Petr Ulrych a scénograf Jaroslav Milfajt. Nepřijďte ani o úryvek z původní verze pohádky a zazní tu i několik písniček z inscenace. V sekci *Pohádky* na vás už čekají kouzelné pohádkové příběhy *Kocour v botách* a *Zlatovláška*, které v podání našich herců zaručeně pobaví a potěší malé i velké posluchače.

Už nyní můžeme jako malou ochutnávku do budoucna prozradit, že sekce *Dramatizace* se v dalším díle zaměří na inscenaci *Anna Karenina*, ve *Zlatém fondu* se připravuje povídání o muzikálovém hitu *Poslední loď* a o rockové opeře *RENT*, *Původní tvorba* přiblíží fantasy muzikál *Ráj* a *Pohádky* nabídnou *Tři zlaté vlasy děda Vševěda*. *MdB Podcast* budeme postupně doplňovat o nové příspěvky, sledujte tedy pravidelně naše webové stránky či sociální sítě, ať vám žádná podcastová novinka neunikne! Kromě různých aplikací, jako je například Spotify, Apple Podcasts či Google Podcasty, najdete *MdB Podcast* k poslechu jednoduše i přímo na webu www.mdb.cz.

Zase jednou normálně zpívat a hrát

Na podzim, v den, kdy vláda zakázala představení, ve kterých se zpívá, se na facebookových stránkách Městského divadla Brno objevilo krátké video s písničkou z pohádky *O statečném kováři*. *Ne mlčet, ale zpívat svobodným lidem sluší, všem umlčeným duším zas vrátit zpěvu dar – ne plakat, ale smát se, najít správné cesty a všem pak vrátit štěstí, co unes černý král... Nebédovat nad nocí a třeba malou svíčku rozsvítit a píseň zprvu tichá po celém kraji bude znít...* Nevím, kolikrát jsem to ten večer poslouchala, pořád dokola, s pocitem bolesti – a vzdoru.

V sobotu přebíral Petr Ulrych, autor hudby k této pohádce, jednu z cen Městského divadla Brno Křídla 2019/2020. Byl to velmi emotivní večer. Koncentrace radosti, touhy, bolesti, obav. Radosti ze setkání po dlouhé době, touhy zase už začít normálně hrát a žít, bolesti z izolace, obav, jak dlouho to ještě bude trvat. *Je to pěkný opruz žít v online prostoru*, řekl Stano Slovák. A mluvil mi z duše. Ale při tomhle dvouhodinovém přenosu jsem snad poprvé u streamu měla pocit, že energie může opravdu přeskočit i na dálku. Snad že jí bylo v prostoru divadla tolik, na jevišti i v hledišti, kde seděl soubor. Ano, bezprostřední reakce diváků jsou prostě klíčové, divadlo bez diváků se hrát nedá! A můžeme si nalhávat, jak chceme, že to lze kompenzovat výhodami streamování, třeba že si můžeme umělecky hrát se snímáním představení.

V brněnském Městském divadle si v sobotu na nic nehráli. Zase si jednou naplno zazpívali, zatančili, zablbli. Vyhlásili ceny kolegia časopisu *Dokořán*, cenu ředitele Stanislava Moši (Martin Havelka in memoriam!) a vítěze divácké ankety. Doprovazeno profesionálními ukázkami z nominovaných inscenací, které přímo vyzývají k návštěvě divadla. Trojice scenáristů Igor Ondříček, Luboš Goby, Aleš Slanina drže vetkla frustraci z české politiky a všech opat-

Napsali o nás

ření především do tiskových konferencí vlády MdB, na blábolícím Babišovi, nedovzdělané Schillerové a spol. nenechali nit suchou (skvělá pětice Viktor Skála, Lenka Bartolšicová, Rastislav Gajdoš, Alan Novotný a Marta Matějová). Osvobozující. Ale při vši té legraci to stejně bylo hlavně dojemné setkání, kdy měl leckdo z vystupujících slzy na krajíčku. Díky za nepatetický upřímný večer, za ten intenzivní pocit, jak už všichni divadlo nutně potřebujeme.

Autor: Lenka Šaldová
Publikováno: v *Divadelních novinách*
1. února 2021

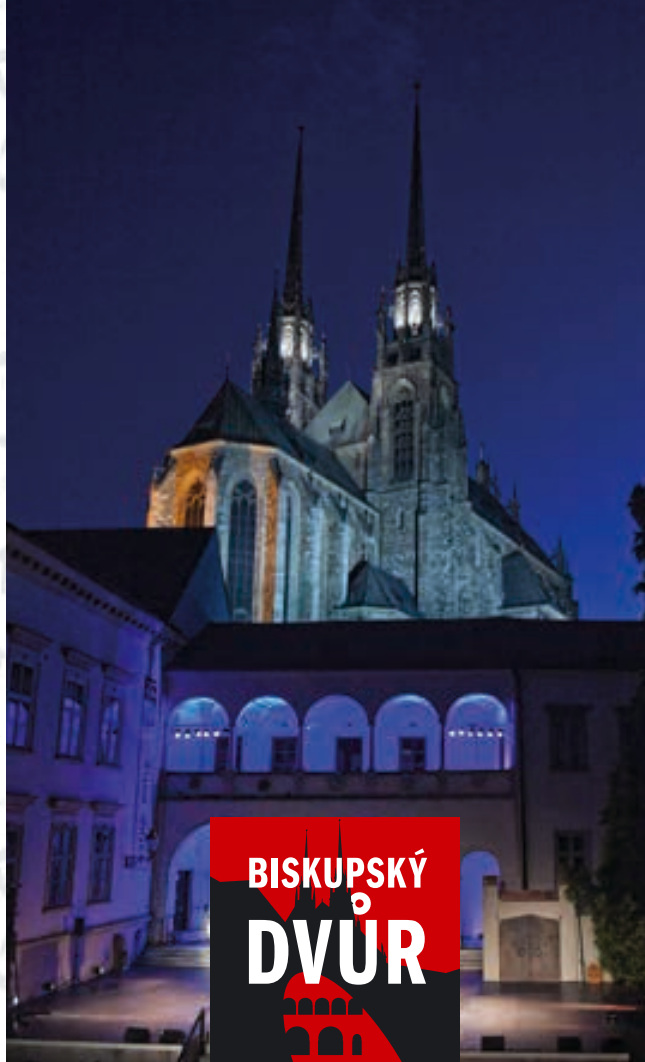
Napsali jste nám

Vážený pane řediteli Mošo, prohlížím si Vaši divadelní knihu, mám čas na vzpomínání, umožňuje to koronavirová klauzura. Děkuji za náměty k obnovení vzácných zážitků.

Současné období je pro divadlo mimořádně těžké. Vnímáme-li období jako časový úsek, který začíná a končí, máme naději, že přijde vysvobození. Nejmocnějším vybavením člověka je schopnost myšlení, mozek. Součástí myšlení je také hra, předstírání, klam, láska a krutost, bolest a radost ze života. I sám život je divadlem. Naštěstí máme dar naděje, naděje jako východiska ze zlého, naděje jako vzdálený horizont k dosažení cíle. Porazit současnou nepřízeň je i Váš horizont, Váš cíl. Komu jinému nežli divadlu, Vám náleží přání „Per aspera ad astra“.

Váš Miloslav Loutocký

Karel Gón, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Stanislav Slovák:

NAPOLEON aneb Alchymie štěstí historická freska, světová premiéra

Rok 1809. Napoleon Bonaparte je vládcem obrovské říše, rozkládající se od Královce po Pyreneje, od Varšavy až k Neapoli, od Antverp k horám severozápadního Balkánu, od Hamburku po ostrov Korfu, je zkrátka nejmocnějším mužem Evropy. Když v září tohoto roku navštíví podruhé a naposledy ve svém životě Brno, tou dobou okupované jeho vojáky, je krátce po jeho červencovém vítězství v bitvě u Znojma a sjednaném příměří, které znamenalo fakticky porážku Rakouska. Napoleon je tudíž prakticky na vrcholu. Neodpustí si tedy vykonat slavnostní přehlídku svého vojska na bojišti u Slavkova, na místě, kde čtyři léta předtím slavil své vrcholné válečnické vítězství.

Rok 1908, o 99 let později. Na pozvání lorda Mořice Arnolda de Forest, britského politika, automobilového závodníka a majitele hradu Veveří, zavítá na jeho hrad již potřetí jeho přítel z mládí, toho času anglický ministr obchodu – Winston Churchill. Na rozdíl od předchozích dvou návštěv je tato speciální: Churchill je se svou ženou Clementine právě na svatební cestě. Clementine má ovšem důvod ke stíznostem. Její manžel se totiž více než novomanželce věnuje své vznikající knize o Napoleonovi, ve které si troufá konečně vysvětlit důvod jeho epochálních vítězství. Tuší, že je to právě ztracený Napoleonův proslav k jeho vojsku z roku 1809, který by mohl být klíčem k „Napoleonově šifře“. Když se však jednoho rána na Veveří probudí a zjistí, že Clementine někdo unesl, musí mladý Winston začít řešit zcela jiné problémy a vydat se až do hlubin brněnského podsvětí...

Skutečnost Napoleonovy a Churchillovy vazby k Brnu autorský tým, který si s brněnskými dějinami a legendami pohrával už v *Baronu Trenckovi*, *Mendelovi* a *Brněnském kole*, inspirovala opět k dumasovsky rozkošnické fabulaci. Kolotoč neuvěřitelných, ať už ověřených či neověřených historických situací se tak opět ve zpěvoherním hávu roztočí pod holým nebem v podmanivých prostorách Biskupského dvora, a to ve světové premiéře.

Režie: Stanislav Slovák

Premiéra: 29. května 2021 na Biskupském dvoře

Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall:

ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE romantická komedie

Po loňském úspěšném převedení do pleneru se pod širým nebem zalíbilo i Williamu Shakespearovi. Příběh, v kterém nechybí napětí, komické záměny a převleky ani milostná zápletka, to je slovy klasika to, oč tu běží. Inscenace *Zamilovaný Shakespeare* však kromě zmíněného dále nabízí i pohled do zákulisí anglického divadla, a jak je zřejmé z nadšených ohlasů diváků i divadelních recenzentů, je tento princip divadla na divadle stále populární. A pokud jde navíc ruku v ruce s humorem a slovným dramatikem v hlavní roli s Dušanem Vitázkem, je postaráno o zábavný letní večer strávený v dobré společnosti.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: D. Vitázek, S. Janotová nebo A. Zelová, M. Isteník, J. Mach, P. Štěpán, A. Antalová, A. Slanina, J. Uličník, T. Sagher, R. Jícha, M. Sedláčková a další.

PROGRAM PŘEDSTAVENÍ NA BISKUPSKÉM DVOŘE V LÉTĚ 2021

KVĚTEN, ČERVEN

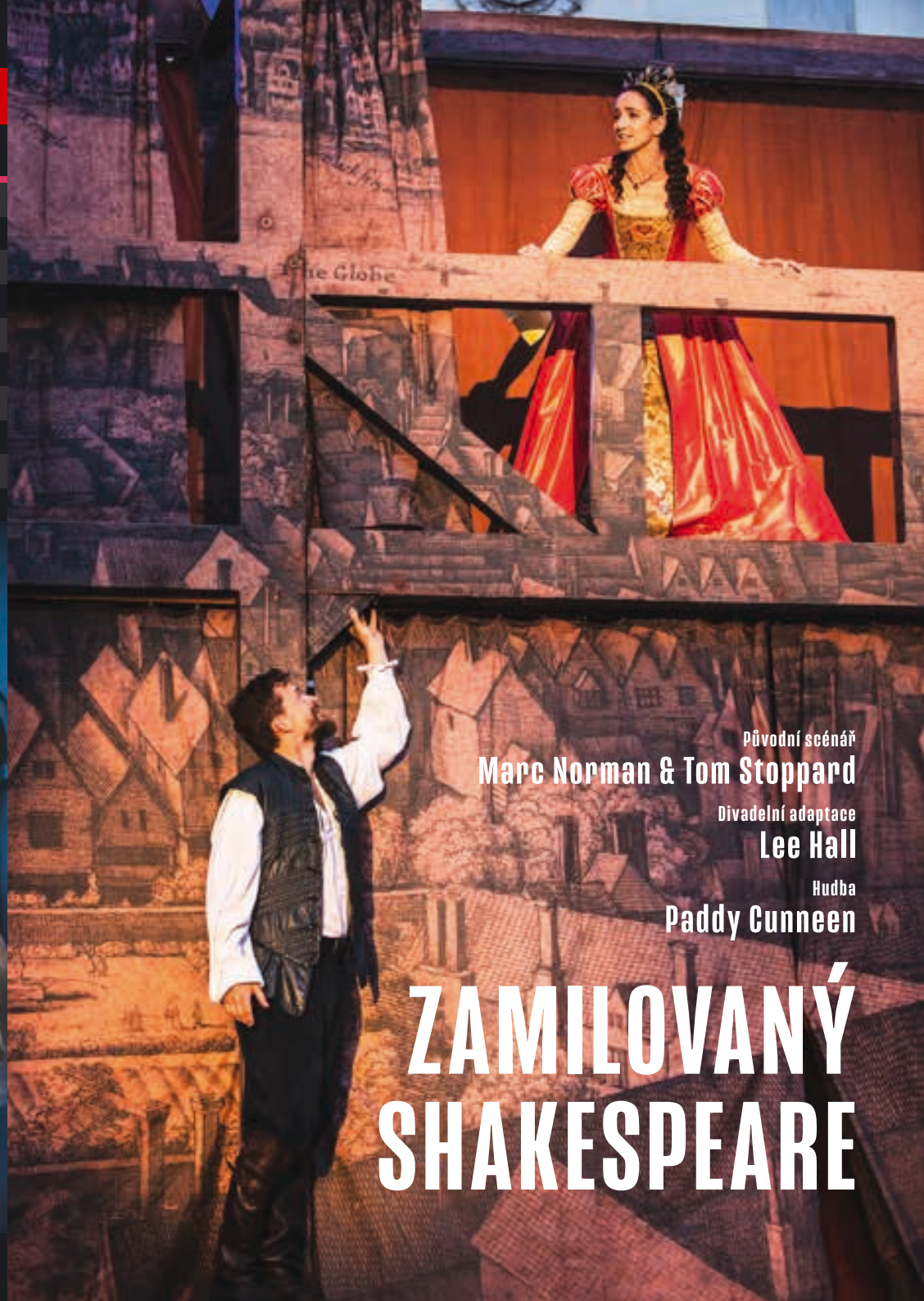
SO	29.5.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
NE	30.5.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
PO	31.5.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
ÚT	1.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
ST	2.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
ČT	3.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
PÁ	4.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
NE	6.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare
PO	7.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare
ÚT	8.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare
ST	9.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare
PÁ	11.6.	20.30	O statečném kováři
SO	12.6.	20.30	O statečném kováři
NE	13.6.	20.30	O statečném kováři
ÚT	15.6.	20.30	Lakomec
ST	16.6.	20.30	Lakomec
ČT	17.6.	20.30	Lakomec
SO	19.6.	20.30	Noc na Karlštejně
NE	20.6.	20.30	Noc na Karlštejně
PO	21.6.	20.30	Noc na Karlštejně
ÚT	22.6.	20.30	Noc na Karlštejně
ST	23.6.	20.30	Noc na Karlštejně
ČT	24.6.	20.30	Noc na Karlštejně
SO	26.6.	20.30	Tři mušketýři
NE	27.6.	20.30	Tři mušketýři
PO	28.6.	20.30	Tři mušketýři
ÚT	29.6.	20.30	Tři mušketýři
ST	30.6.	20.30	Tři mušketýři

ČERVENEC

PÁ	2.7.	20.30	O statečném kováři
SO	3.7.	20.30	O statečném kováři
NE	4.7.	20.30	O statečném kováři
PO	5.7.	20.30	O statečném kováři
ÚT	6.7.	20.30	O statečném kováři
ČT	8.7.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
PÁ	9.7.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
SO	10.7.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
NE	11.7.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí

O statečném kováři

Původní scénář
Marc Norman & Tom Stoppard

Divadelní adaptace
Lee Hall

Hudba
Paddy Cunneen

ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE

Premiéra

Božena Němcová, Petr Ulrych:

O STATEČNÉM KOVÁŘI muzikálová pohádka

Oblíbená česká pohádka se na open-air scéně po loňském úspěšném nástupu vrátí i letos. Kovář Mikeš společně se svými kamarády statečně zamíří na Biskupský dvůr, aby tu za doprovodu nadčasově kouzelné hudby Petra Ulrycha zachránili ztracené princezny ze spárů Černého krále. Pohádkový muzikál *O statečném kováři* je tou pravou divadelní volbou pro celou rodinu.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: A. Slanina, K. Pekar, J. Uličník, P. Halberstadt, E. Skálová, J. Mach, L. Bergerová, Z. Junák, I. Ondříček a další.

Molière:

LAKOMEC komedie, v níž o peníze jde až v první řadě

Každá další repríza slavné komedie *Lakomec* v titulní roli s Boleslavem Polívkou je příslibem mimořádné divadelní události. Ač toto dílo od dob svého vzniku baví obecenstvo už tři a půl století, v našem podání se díky modernímu překladu, honosné scéně, nápaditým kostýmům i bravurním hereckým výkonům jedná o stále aktuální hru, která potěší i současného diváka.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: B. Polívka, K. Pekar, S. Janotová nebo A. Zelová, J. Mach, D. Křížová, A. Antalová, M. Isteník, J. Mazák a další.

Karel Svoboda, Zdeněk Podskalský, Jiří Štaidl, Eduard Krečmar:

NOC NA KARLŠTEJNĚ legendární český muzikál

Brněnská *Noc na Karlštejně* pod věžemi Petrova je už stálíci v našem open-air repertoáru. Milý příběh otce vlasti Karla IV. s úsměvnou zápletkou, která vede k řadě komických situací a omylů, je ve spojení s hereckými výkony a legendární hudbou Karla Svobody zárukou pohodového letního večera. Přijďte se společně s námi pobavit a zanotovat si známé písně!

Režie: Igor Ondříček

Hrají: H. Holišová nebo I. Vaňková, P. Štěpán, L. Janota, J. Mach, Z. Junák, V. Matušovová nebo A. Zelová, A. Slanina a další.

Alexandre Dumas, Vítězslav Nezval:

TŘI MUŠKETÝŘI bohatýrsko-milostná hudební komedie

I letos budou slavní *Tři mušketýři* opět veršovat, zpívat, řídit a bavit vás pod noční oblohou. Jejich napínavá cesta za diamantovými přívěsky slibuje atraktivní divadelní zážitek, v němž se kromě chytlavých melodií rozehraje i rozverný příběh, kterému nechybí láska, intriky, statečnost, přátelství ani humorná nadsázka, taneční čísla a šermířské výstupy.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: J. Brožek, A. Slanina, J. Uličník, O. Studénka, E. Skálová, B. Goldmannová, J. Mach, L. Bergerová, K. Pekar, R. Jícha, V. Skála a další.

Zahajovací zkouška 2. února

JANE EYROVÁ

A portrait of Alžběta Janíčková, a young woman with long brown hair, wearing a black top and blue jeans, sitting and smiling slightly. The background is dark and out of focus.

Alžběta Janíčková

Balet je individuální, ale tady je to jinak

Divadelním kandrđasem (řečeno divadelní hantýrkou) se na začátku srpna stala Alžběta Janíčková. Krásné stvoření nadané mnoha talenty byste mohli vidět v muzikálu *Grand Hotel*, kde má nádherné taneční sólo, nebo v muzikálu *Pretty Woman* či jako jednu ze dvou doprovázejících tanečnic v nóbl restauraci v komedii *Světáci*. Zatím máme poslední dvě jmenované inscenace schované v šuplíku a až se nám podaří otevřít divadlo divákům, určitě si je vychutnáte. Mezitím vám tedy představíme novou tvář našeho divadla. Její nástup v polovině prázdnin byl totiž vskutku nezapomenutelný!

Bety, tvé směřování k umění jistě nebylo náhodné. Podporovala tě rodina ve tvých uměleckých ambicích?

Rozhodně ano. Od dětství jsem tíhla k tanci a zpěvu a mí rodiče to ihned rozpoznali. Moje maminka má totiž také taneční minulost, tančila ve folklorním souboru Ondraš a hrála na klavír. Ale asi základem všeho bylo, že oba moji rodiče jsou učitelé tělocviku. Takže je jasné, že pohyb byl v naší rodině přirozenou součástí. Sport mě však příliš neoslovil, víc mě to táhlo k tanci a umění. Takže jsem začala chodit od svých šesti let do baletu, protože mojí první dětskou zkušeností s divadlem byla Janáčkova opera. A já byla naprosto uchváčena! Ovšem paralelně s baletem jsem začala také hrát na housle. V páté třídě se ale rozhodovalo, čemu se budu věnovat naplno. Zvítězil tanec, ke kterému mě to vždy více táhlo, protože jsem účinkovala v Janáčkově divadle v baletních inscenacích a divadelní prostředí pro mě bylo vždy magické. Proto jsem se rozhodla pokračovat na taneční konzervatoři.

A housle jsi opustila?

Ale kdepak. Na housle hraji doteď. Dokončila jsem již druhý cyklus na základní umělecké škole. Zároveň jsem v průběhu studia ZUŠ byla součástí sexteta, které se účastnilo mnoha soutěží a měli jsme velmi dobrou umístění. Hlavní ale byla ta skvělá parta lidí! Bohužel covidová pandemie nám zabránila zúčastnit se několika galapřehlídek, ale doufám, že se znovu sejdeme a navážeme na naši společnou práci. Byť to bude složité, protože zatím jsou ostatní členové našeho sexteta žáky konzervatoře. Uvidíme, jak to bude vypadat, až školu skončí.

Kdy jsi ukončila školu?

Na jaře v roce 2020.

Takže zajímavé období.

No, my jsme měli ještě štěstí, protože jsme půl roku chodili do školy. Ten následující ročník to má o hodně složitější. Navíc mi pandemie zkomplikovala možnosti, které jsem měla původně v zahraničí. Uzavřením hranic jsem se bohužel nemohla zúčastnit některých zajímavých konkurzů. A potom přišla nabídka na konkurz do MdB. Což byla vlastně velká náhoda. Měla jsem trochu depresivní období a nevěděla, co se sebou, a v té době za mnou přišla moje kamarádka Míša Mrkosová a řekla mi o konkurzu na taneční roli do muzikálu *Grand Hotel*. A protože to bylo hrozně milé a příjemné setkání se všemi lidmi v MdB, bylo mé pokračování tak nějak logické. Veselé bylo, že když jsem se ráno chystala na konkurz, tak se mě máma jen tak zběžně zeptala, na jakou je to roli. Když jsem řekla *Grand Hotel*, ptala se, co asi po mně budou chtít za tanec? Odpověděla jsem, že nejspíš charleston. Maminka chtěla, abych ho předvedla. A když jsem jí ho ukázala, rezolutně pravila, že takhle se charleston netančí. Ukázala mi ho a musela jsem se to naučit podle ní. A nakonec měla pravdu. Maminka má vždycky pravdu.

Ovšem ty nikdy nezapomeš na svůj nástup do angažmá. Rozhodně jde o neoriginálnější vstup do nového zaměstnání!

No to je pravda! Na to opravdu nikdy nezapomenu. Doufala jsem v nenápadné vplutí do vod tanečnicků a herců MdB. Leč, nezdařilo se mi. Když jsem se posléze postupně osobně seznamovala se členy souboru, vždy jsem slyšela odpověď: „Tak to jsi ty? TA Alžběta?“ Nastupovala jsem 1. srpna 2020, tedy v době, kdy se kolem nás stahovaly sítě covidové pandemie. V zásadě se pouze čekalo, kdo se objeví jako první pozitivně testovaný člověk

S Lukášem Janotou v hudební komedii
Světáci, režie Stanislav Slovák

S Janem Ludvou v muzikálu *Grand Hotel*, režie Stanislav Slovák

v divadle. Což se povedlo mně. Týden před první choreografickou zkouškou *Grand Hotelu* jsem se zúčastnila konkurzu v Hudebním divadle Karlín, kde se posléze objevil někdo pozitivně testovaný a já musela jít na test (který byl ale negativní!) a do karantény. Po uplynutí těchto dvou týdnů mě už čekala první zkouška v divadle a já musela jít znovu na test, nicméně jsem stále neměla k dispozici výsledek toho druhého testu, byť jsem se snažila jej získat. Obrovské dilema! Ale nakonec jsem na zkoušku přišla. A v jejím průběhu mi zavolali z hygienické stanice, že jsem pozitivní a musím okamžitě do karantény! Byl to jeden z nejhorších dnů mého života! Dnes už se tomu směju, ale v první chvíli mi bylo hrozně. Naštěstí do karantény šli jen ti, se kterými jsem byla v nejbližším kontaktu, a jejich testy byly negativní.

Na druhou stranu je to nástup do prvního zaměstnání, na který nikdy nezapomeneš. Ale potom už vše probíhalo v normálním tempu. Po uplynutí karantény jsi nastoupila do přípravy muzikálu *Grand Hotel*. Jaké jsou tvé pocity z prvního zkoušení? Byli na tebe hodní?

Já mám jen samé pozitivní zkušenosti. Všichni byli ohromně milí. Vládne zde takový soudržný duch. Což mě trochu překvapilo, příjemně samozřejmě. Má dosavadní zkušenost byla totiž spíše negativní, protože balet je hodně individuální umění a všichni si tak trochu „hrabou“ na svém písečku. Ale tady je to jinak. Lidi mě chválili a vyjadřovali obdiv k mému tanečnímu umění, což mě hrozně překvapilo, samozřejmě jen v tom hezkém slova smyslu.

Co bylo po *Grand Hotelu*?

Hned jsem nastoupila do taneční company v muzikálu *Pretty Woman*, což byla také úžasná zkušenost, protože zde jsem se asi nejvíc seznámila se všemi lidmi. A moc mě baví, že tam i zpívám. A po *Pretty Woman* přišli *Světáci*. Což je pro mě velká výzva. Je to totiž činohra, kde toho tance moc není, a dokonce tam mám jednu větu! Měla jsem obavy, že to nezvládnou. Ale nedalo se nic dělat a musela jsem překonat svůj ostych! A nakonec vše dobře dopadlo. Už abychom to mohli zahrát našim divákům.

Co tě čeká v nejbližší době a jak vidíš svoji budoucnost?

Čeká mě muzikál *Jane Eyrová*, na který se nesmírně těším. A má budoucnost? Chtěla bych se zdokonalit ve všem, co dělám, na co nejvyšší úroveň. Studovala jsem tanec a hudbu a teď se potřebuji naučit i herectví, protože tam jsem zcela nepolibená. Zatím jen nasávám zkušenosti kolem sebe. A někdy v budoucnosti bych ráda vycestovala třeba na workshop do nějakého slavného tanečního studia. Vždy mě lákal moderní tanec, protože v tom klasickém baletu jsem lehce limitována tělesnou výbavou, s čímž prostě nic nenadělám. I proto jsem vždy inklinovala k současnému tanečnímu umění, které není tak přísné a sevřené jako klasický balet. V moderním tanci hrají vždy velkou roli emoce, byť ten fyzický výkon je stejně důležitý jako v klasickém baletu. A to mi vždy více vyhovovalo, je to taková moje srdeční záležitost.

My jsme ale zapomněly na folklor, ve kterém jsi díky rodičům vyrůstala. Byl pro tebe důležitý?

Byl a hodně! Od patnácti let jsem hrála v dětské muzice folklorního souboru Jánošíček, kde jsem hrála druhé housle, za což

jsem nesmírně vděčná. Protože jsem byla nucena lépe poslouchat a sama chytat druhý hlas. Díky tomu jsem pak i lépe zpívala a tato zkušenost mně vlastně dala nejvíc. Protože do té doby jsem hrála na housle pouze klasické tituly podle not, ale ve folkloru je třeba naučit se poslouchat a velmi rychle reagovat na písně a změny tóniky. A nejtípnější na tom bylo, že teprve po třech letech mého působení v muzice zjistili, že studuji tanec (brali mě do té doby jen jako muzikantku a zpěvačku), takže jsem nakonec i tančila. Bylo to docela hektické období, kdy jsem v rámci představení jednu písničku odehrála a odzpívala s houslemi v muzice a pak si odskočila na tanec. To nebývá zvykem. A díky Jánošíčku jsem také projedla Evropu a navštívila zajímavá místa.

Alžběto, moc děkuji za příjemný rozhovor a přeji ti, aby se všechny tvé sny vyplnily! A hlavně doufám, že se naši diváci budou co nejdříve moci seznámit s tvým uměním na jevišti našeho divadla.

Text: Helena Brzobohatá

NOC PASTÝŘŮ

režie Petr Gazdík

Josef Javora

Někdy je potřeba orchestr vyděsit

Na první pohled vypadá jako nenápadný mladík. Ve skutečnosti je to však aktivní muž mnoha talentů a zajímavých názorů. S dirigentem, skladatelem a klavíristou Josefem Javorou jsem si povídal o hůdbě a jak se vlastně takové skládání a dirigování studuje.

Josefe, když jsi byl malý kluk, dirigoval sis jen tak pro sebe s nahrávkou nějakou symfonickou hudbu?

Musím říct, že ne. Spíš jsem předváděl sóla rockových kytaristů, protože jsem byl odkojen Deep Purple.

Takže k tomu, co děláš dnes, ses dostal přes rockovou muziku?

Myslím si, že málokomu se podaří do hudby proniknout opravdu hluboko, když se vyhne klasice. Vždycky to chce kontakt s vážnou muzikou. Já jsem měl štěstí na úžasnou

paní učitelku klavíru Marcelu Slanou tady z Brna, až díky ní jsem objevil lásku k hudbě a rozhodl jsem se, že půjdu na skladbu na konzervatoř.

Kdy přišlo rozhodnutí nebo nápad, že právě tohle chceš v životě dělat?

Řekl bych, že to bylo tak ve čtrnácti patnácti letech, když jsem končil na základce. Myslím, že rozhodla touha dělat něco úplně jiného.

Do té doby jsi měl již nějaké skladatelské počiny za sebou?

Jenom takové nepublikovatelné.

Když chceš jít člověk studovat skladbu, tak pro něj nemůže být přeci úplně neznámý obor, ne?

Jasně, k přijímacím zkouškám jsem musel přinést už hotové skladby. Měl jsem kamaráda, se kterým jsme tu moji skladbu hráli živě, on na housle, já na klavír. Tenkrát to zapůsobilo, protože je uchazeči často používají z nahrávky. Brněnský hudební svět je úzký a já získal šanci promluvit si s panem profesorem Pavlem Zemkem Novákem, u kterého jsem pak studoval skladbu. To on mě i připravoval na talentovky.

Takže on si tě připravil, aby tě pak přijal?

Ano. A nebylo by fér opomenout pana profesora Medka z JAMU, který mě vlastně učil skladbu v začátcích. Navštěvoval jsem kurzy pro nejmladší skladatele v Hradci nad Moravicí pod jeho vedením a naučil jsem se „slyšet jinak“.

V čem vlastně spočívá studium skladby? To není jak matematika, že se učíš vzorečky a počítat. Co se zkrátka učí mladí skladatelé?

Dá se říct, že se dají učit i určité vzorečky, jak skládat. Jakási technika, která funguje už mnohá léta a je dobré ji ovládat, i když člověk tímto způsobem skládat nechce. Teorie kontrapunktu, znalost harmonie atd. Nebo instrumentace, to je také důležitá kapitola, či znalost hudebních nástrojů. Učení skladby se dá možná rozdělit tak, že padesát procent je řemeslo tohoto typu a padesát procent podporování představitosti, fantazie, tříbení svého hudebního jazyka díky kulturnímu všeobecnému rozhledu. Myslím

si, že úkolem učitele skladby je pomoci psát hudbu jazyk žáků. Na což jsem já měl velké štěstí.

Takže ty jako student nabíráš znalosti z teorie a dějin hudby, potom napíšeš nějakou skladbu a tu pak doneseš profesorovi a spolu ji nějak proberete...

Ano, v podstatě to fungovalo tak, že jsme na tom pracovali více průběžně spolu. Stačil mu nápad, náčrtek a on mě vedl velmi citlivě, aniž by do toho příliš zasahoval. Ale dokázal mi říct, co pravděpodobně bude mít sílu, co možná tolik ne, a nikdy mi nenačrtnul, jak bych měl tu skladbu udělat. Uměl mě k tomu dovést. Prostě jsem měl velké štěstí.

Máš nějaké skladatele, které uznáváš, nebo klidně i skladatelské vzory?

Musím říct, že nevím, jestli je to tím, že tak miluju Brno a tento svůj rodný kraj, ale Leoš Janáček je ve mně velmi silně zakořeněn. A vůbec skladatelé první poloviny 20. století, Stravinskij, Ravel, Debussy...

Ty jsi potom pokračoval ve studiu dirigování na JAMU.

Ano, bakaláře jsem udělal na JAMU a toužil jsem někam vypadnout. Což se podařilo a magisterský stupeň jsem absolvoval v Birminghamu (Royal Birmingham Conservatoire, pozn. aut.).

Jaký je rozdíl ve studiu dirigování tady a v zahraničí, konkrétně ve Velké Británii?

Řekl bych, že zásadní rozdíl byl v tom, že jsem neměl jednoho pedagoga, ale dva, a s každým jsem vlastně dělal úplně jinou tvorbu. S panem profesorem Edwinem Roxburghem jsem byl zaměřen na tvorbu 20. století a moderní hudbu, zatímco s Danielem Rosinou jsem dělal klasický repertoár. Oni se skvěle doplňovali a nijak se nekonfrontovali, že by mě každý učil něco jiného a vzájemně by to nesedělo. Další rozdíl je pochopitelně kontakt s tím světem birminghamské či londýnské hudební scény, Londýn je od Birminghamu kousíček a člověk se díky tomu, že tam studuje, dostane na zkoušky orchestrů a je to prostě jiné, ten svět je jiný.

Větší...

Přesně tak.

Studium dirigování také asi neobnáší jenom to, že člověk stojí před zrcadlem a učí se mávat rukama...

Překvapivě i to je důležité. Řekl bych, že to je taky padesát na padesát. Samozřejmě jde v první řadě o znalost partitury a schopnost se tu partituru naučit tak, že to člověk umí použít nejenom k nějakému technickému provedení, ale třeba i uměleckému. Samozřejmě to zase souvisí s kulturním rozhledem a vším. Ale je to tak, že my dirigenti nejsme omluveni z toho cvičení, jako se cvičí na nástroj. Ruce je taky potřeba cvičit.

Aby hráči věděli, co mají v orchestru dělat?

Ano, je to tak, jsou nějaká ustálená gesta, spoustu toho tam může dirigent vnést sám, a pokud to muzikanti pochopí a stane se opravdu to, co já třeba rukama chci, tak pak má smysl, abych tam stál. Jinak by kolikrát stačil jen metronom, ale oni by to nezahráli tak, jak chci já. A když se to podaří, je to úžasný pocit. Člověk pocítí smysl své práce.

Máš rád velká rozmáchlá gesta?

Nikdy jsem nad tím asi nepřemýšlel. Hlavně na to v tu chvíli vůbec nemám čas. Protože člověku jde hlavou obrovské množství věcí a myslím si, že víc fungují spontánně, než že bych měl gesto předem přesně naučené. Ale zase někdy se to hodí, když je potřeba orchestr vyděsit, aby opravdu zahrál.

Oni se leknou a pak to zahrají, jak chceš?

Pokud se neleknou tak, že jim vypadnou nástroje z ruky.

Jak pokračuje tvoje skladatelská kariéra? Skladatel v tobě nespí?

To je dobrá otázka. Doufám, že ne... Já jsem si splnil sen, že jsem naspal symfonii, kterou jsem si oddirigoval. Ale ubijí mě psát a dávat do toho tolik energie, když je pak velká pravděpodobnost, že se to neprovede. Ale píšu třeba pro sbor, který diriguju s Danem Kalouskem, píšu vždy, když můžu, a nejvíc mě teď baví psát vlastní songy pro kapelu a nahrávat je, protože je jednodušší dát to dohromady. Více to závisí na mně a nečekám, kdo se toho ujme.

A máš stálou kapelu, se kterou hraješ své věci?

Mám kapelu, se kterou hrajeme spíš blue-
sové covery, černošské blues, ale zatím ne-
mám uskupení, které by hrálo mé vlastní
písničky. Ale i na tom se pracuje.

Tak se budete těšit! Jakou hudbu máš rád? Ať už jako muzikant nebo i posluchač.

Nejvíc ocením hudbu, která je upřímná.
I když je surovější nebo syrovější. Například
právě černošské blues, to je syrovost sama.
Tam nejde o pozlátko, jde to prostě ze srdce.
Stejně tak mnohé kapely ze šedesátých
sedmdesátých let přes Jimiho Hendrixe až
po Fleetwood Mac nebo Led Zeppelin. Z duše
nenávidím takový ten navoněný patos, jak
se to dneska často dělá. Zní to samo patetic-
ky, ale musí to jít ze srdce.

Není muzikál právě tento případ, že je to občas hodně nafouknutá bublina?

Někdy trochu je. Ale patří to k žánru. Dávat
dohromady muzikál je výzva a člověk má

v rukou zodpovědnost za práci mnoha lidí.
Máš nějaké koníčky, záliby, máš na ně čas?

Moc ne. Mám psa, rád chodím po horách,
cestuju na motorce. Příroda je pro mne nez-
bytná.

Těžké v dnešní době něco plánovat, ale přesto – na co se v budoucnu chystáš?

Přihlásil jsem se na nějaké hudební soutěže,
například v Dánsku, takže pokud se vše po-
daří a svět se dá do normálu, tak se tam vy-
dám na motorce.

Takže si sbalíš taktovku, sedneš na dvě kola a pořčíš směr Dánsko...

Přesně tak. Já jsem tak jel do Skotska a do
Anglie a chtěl bych to zažít znovu. Potom,
co jsem dostudoval, sedl jsem na motorku
a projel jsem Skotsko. A byl to zážitek na celý
život, právě z těchto věcí budu čerpat inspi-
raci ještě hodně dlouho.

Děkuji velice za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra

Zahajovací zkoušky

PRVNÍ RANDE 9. února

HRA BAL A MUŽ U OKNA 10. února

Nejoblíbenější herečka:

1. Alena Antalová
2. Markéta Sedláčková
3. Hana Holišová
4. Ivana Vaňková
5. Radka Coufalová
6. Lucie Bergerová
7. Svetlana Janotová
8. Eliška Skálová

Nejoblíbenější herec:

1. Aleš Slanina
2. Petr Štěpán
3. Michal Isteník
4. Dušan Vítáček
5. Jakub Przebinda
6. Kristian Pekar
7. Robert Jícha
8. Lukáš Janota

Nejoblíbenější inscenace:

1. Mamma Mia!
2. O statečném kováři
3. Grand Hotel
4. Žebrácká opera
5. Pro nic za nic

Nejvýraznější tvůrčí počín:

1. Hana Kratochvilová za choreografii k muzikálu *Mamma Mia!*
2. Jaroslav Milfajt za scénografii k muzikálu *Grand Hotel*
3. Jaroslav Milfajt za scénografii k pohádce *O statečném kováři*
4. Petr Ulrych za hudbu k pohádce *O statečném kováři*
5. Emil Konečný za scénografii k muzikálu *Mamma Mia!*

Cena kolegia revue Dokořán:

Petr Ulrych za hudbu k pohádce *O statečném kováři*

Cena ředitele:
Martin Havelka

1990-1997

Na jaře 1990 je zrušeno neústrojné spojení Brněnské divadla, ředitelem DbM se stává Jan Kolegar a do funkce uměleckého šefa jmenuje Stanislava Mošu, který se po dvou letech stává ředitelem. V této funkci se mu podaří odvrátit hrozící ekonomický kolaps divadla a nastartovat jeho reformu.

Dochází k zásadní personální obměně na vedoucích místech (s výjimkou šefa výpravy Emila Konečného) i značné redukci a omlazení hereckého souboru. Kromě příchodu čerstvých absolventů divadelních škol (Alena Antalová, Igor Ondříček, Markéta Sedláčková aj.) je roku 1992 událostí „přestup“ Zdeny Herfortové (spolu se Zdeňkem Junákem, Jiřím Dvořákem a dalšími) z Mahenova divadla. Herfortová vzápětí předvádí mimořádné výkony v Albeeho *Kdo se bojí Virginie Woolfové?* a Čapkově *Věci Makropulos* (obě 1992 v režii Petra Veselého).

V červnu 1993 dochází k (doufejme) poslední změně názvu v dějinách divadla na Městské

divadlo Brno. Důkazem nového sebevědomí souboru, jeho mezinárodních ambic a směřování k činoherně-muzikálové „dvojdomosti“ jsou dva autorské počiny libretisty a režiséra Moši a skladatele Zdenka Merty – *Sny svatojánských nocí* (1991) a *Bastard* (1993).

Roku 1995 skončí poslední fáze přestavby budovy, Miroslavem Melenou projektované kompletní přebudování sálu, které dá dnešní Činoherní scéně příjemnou tvář i společensky slavnostní atmosféru.

Hned první sezóna po rekonstrukci přinese několik mimořádných úspěchů – titulní role v Brucknerově *Alžbětě Anglické* vynese Zdeně Herfortové Cenu Thálie, Feydeauův *Brouk v hlavě* (režie Gustav Skála) se udrží na repertoáru celé čtvrtstoletí a *West Side Story* v režii Stanislava Moši se stane vlajkovou lodí nové tváře divadla, dosáhne neuvěřitelných 648 repríz a zahájí mezinárodní expanzi MdB.

Zdenek Merta, Stanislav Moša / *Sny svatojánských nocí* (1991)
režie Stanislav Moša
Jan Apolenář (*Puk*)

Petr Ulrych, Martin Fahrner / *Legenda* (1995)
režie Stanislav Moša
Ladislav Kolář (*Kvido*), Roman Vojtek (*Princ Daniel*)

Muzikálová komedie o krizi mezilidských vztahů

Co všechno se může stát na prvním rande naslepo? O čem mluvit? O práci, o bývalých partnerech, o vlastních obavách, zklamáních? Není to k zbláznění: přemýšlet o tom, zda je pro vás ten druhý dost dobrý a jestli vy jste dost dobří pro toho druhého – a u toho se snažit uvolněně bavit? A hlavně – kdo má nakonec zaplatit účet?

Půvabnou něžnou muzikálovou komedii napsala trojice mladých amerických autorů; hudbu a texty písní složili Alan Zachary a Michael Weiner, autorem mluvených částí je scenárista a producent Austin Winsberg. Světová premiéra se uskutečnila 10. března 2012 v ACT Theatre v Seattlu a před sedmi lety se muzikál objevil s vel-

kým ohlasem i na Broadwayi. Zdejší premiéra proběhla 8. srpna 2013 v Longacre Theatre a posléze jeho úspěšné cesty vedly do Tokia, Buenos Aires či Melbourne. Kromě chytlavých a melodických písní za to nepochybně mohla i osobitá forma tohoto vynalézavého komorního muzikálu. Do prvního rande mile plachého manažera Aarona a atraktivně rázné „tvrdačky“ Casey zde totiž originálně promlouvají všechny „hlasy z hlavě“, které si oba po lásce toužící přináší na schůzku s sebou. Ať je to Caseyina sestra se svými promluvy o tikajících biologických hodinách a Caseyině špatném vkusu na muže nebo Aaronova expřítelek Allison, která pro něho představuje trvalé manželské trauma. K tomu připočítejte našťavaného Reggieho, Caseyina kamaráda gaye, připraveného na telefonu „vysekat“ Casey z nepovedené schůzky, nebo třeba sbor Aaronovy židovské rodiny, který ho v jeho fantazii přichází varovat před sblížením s dívkou jiné víry. Je pak jasné, že je zaděláno na chytrou zábavu, v které se – byť to tak zpočátku nevypadá – nakonec potvrdí, že se protiklady opravdu přitahují...

Naše divadlo uvede tuto noblesně zábavnou romantickou komedii v evropské premiéře!

V úpravě a režii Stanislava Moši, v překladu Zuzany Čtveráčkové, ve scéně Jaroslava Milfajta, v kostýmech Andrey Kučerové, v hudebním nastudování Dana Kalouska, v choreografii Miroslava Ondry se hlavních rolí zhostí Eliška Skálová (Casey) a Daniel Rymeš (Aaron). V dalších úlohách příbuzných, bývalých partnerů, návštěvníků baru apod. se pak můžete těšit na Aleše Slaninu, Svetlanu Janotovou, Dušana Vitázka, Viktorii Matušovou a Kristiana Pekara.

Text: Miroslav Ondra

*Vždycky jsem si říkal
Bohuši
piš tak, ať sekretářkám v nakladatelství
úděsem padají tvé manuskripty z rukou
ať tiskaři u sazečky
propuknou v pláč
a pánové kritici
v novinových redakcích
myslí na jediné
Kde nalézt provaz a kde nejbližší strom*

„Na Kladně jsem hákoval čtyři roky na Poldině huti, Poldinka a Lao-c‘ a Vladimír, to byla tenkrát ta moje pravá univerzita. Protože kdo chce žít ve střední Evropě, nesmí vystřízlivět,“ praví Bohumil Hrabal v eseji *Proč píšu?* Středoevropská grotesknost, v které má tragické vždy příchut komického a sebevážnější úmysl se dokáže zvrátit ve svůj pravý opak, se prosazuje i ve hře Bernharda Setzweina *Hrabal a muž u okna*. Tato poetická tragikomedie je totiž svéráznou poctou jak Hrabalovi, tak středoevropské mentalitě.

Německý spisovatel, esejista a v posledním dvacetiletí i plodný dramatik Bernhard Setzwein žije od roku 1990 v bavorském Waldmünchenu, v těsné blízkosti českých hranic. Do jeho tvorby tak stále intenzivněji proniká nejen tematika česká, ale i obecně středoevropská, jak ji vyjádřil už názvem své sbírky „hraničních“ esejů *Přísaha na vlajku země nikoho* (2001). Setzwein má mimochodem několikero vazbu k Brnu – zde vyšel v roce 2007 český překlad jeho románu *Zelená panna*, zde se účastnil roku 2013 Měsíce autorského čtení, zde v roce 2018 na rezidenčním pobytu pracoval na své próze *Knihy, kterou nikdo nechce číst*. Jeho nejdůležitějším příspěvkem k české tematice (kromě nedávného románu *Český samuraj*) je však právě hrabalovská hra, uvedená ve světové premiéře roku 2015 Městským divadlem v Řezně.

*Mohlo by se říct Havel
Kundera
Vaculík
jedno kdo
taky žádní svatoušci
ale jedno je jisté:
Nejnebezpečnější ze všech
je tenhle Hrabal*

Protagonistou hry ovšem navzdory názvu není Hrabal, ale onen „muž u okna“, důchodce přezdívaný Bič. Setzwein zde vychází z paradoxní, leč věcné úvahy – kdo může vědět v středoevropské totalitě nejvíce o zakázaném spisovateli? No přece jeho fízl!

Bič ovšem povýší fízlování na pravé umění – nejenže svá hrabalovská hlášení sepisuje na „atomové šrajbmašíně Perkeo“, na které píše své texty i samotný Hrabal, ale navíc v důslednosti svého fízlování nepřestane ani po listopadovém převratu, ani po zániku „firmy“, která jej fízlováním pověřila, ba dokonce ani po Hrabalově smrti... Za tuto obskurní věrnost svému údělu je pak odměněn groteskně snovým setkáním s Hrabalem samotným.

Režisér inscenace Stanislav Moša hru uvede v překladu Zuzany Čtveráčkové, která ji pro naše divadlo objevila. Inscenační tým budou tvořit Jaroslav Milfajt (scéna), Andrea Kučerová (kostýmy) a Miroslav Ondra (dramaturgie). Trio postav ztvární Jan Mazák (Bič), Radka Coufalová (Lenka) a Viktor Skála (Hrabal). Premiéra inscenace se odehraje na Činoherní scéně 16. dubna 2021.

Text: Jan Šotkovský

Romantický muzikál podle románu Charlotte Brontëové

Charlotte Brontëová (1816–1855), anglická autorka, dokázala ve svých knihách vykreslit atmosféru anglického venkova, doplnit ji konkrétními podrobnostmi a vylíčit osudy lidí tak, jako by popisovala své skutečné známé a přátele. Sama o své nejznámější knize, která vyšla poprvé v roce 1847, napsala: „*Když jsem ji psala, věřila jsem, že co tak silně zapůsobilo na mě, musí stejně zapůsobit i na čtenáře.*“ Není třeba pochybovat o tom, že tomu tak skutečně je. Příběh Jane Eyrové, schovanky a následně guvernanky, která se musí vypořádat s těžkými životními zkouškami, už více než sto padesát let uchvacuje nejen čtenáře, ale i další tvůrce.

V době, kdy Brontëová tvořila, byla viktoriánská morálka ideálem, podle kterého se měla celá společnost řídit. Střídmost a pokora, každý si byl vědom svého třídního společenského postavení, žena byla považována za ne tak rozumnou bytost jako muž, proto na něm musela být závislá a jejím hlavním posláním bylo starat se o domácnost a mít děti. Právě v této době začíná ovšem docházet k proměně myšlení a Charlotte Brontëová stojí na počátku hnutí, které bychom dnes nazvali jako feminismus. Její hrdinka tou-

ží po vzpouře proti svazujícím zvyklostem, bojuje s osudem, a nakonec vyroste v sebevědomou ženu, která zná svou cenu. Bylo by ale mylné chápat román jako jakousi proklamaci feministického hnutí. Je mnohem více obecně platným příběhem o lásce, síle lidského odhodlání a touze po svobodě.

Román byl mnohokrát zpracován jak na filmovém plátně, tak pro televizní obrazovky, existuje i řada jevištních adaptací. Muzikál, který nyní připravujeme v české premiéře, měl ve své první verzi premiéru již v roce 1995 a na Broadwayi byl uveden v roce 2000, získal pět nominací na prestižní Cenu Tony a následně byl uveden i v Rakousku a Japonsku. Jeho autory jsou hudební skladatel a textař Paul Gordon a libretista a režisér John Caird. Druhý jmenovaný patří mezi zkušené osobnosti nejen hudebního divadla, spolupracoval s londýnským Národním divadlem, se slavnou Royal Shakespeare Company, byl ředitelem švédského národního divadla a v současnosti se v Americe věnuje zejména režírování oper. Z roku 1987 je držitelem Ceny Tony za režii slavného uvedení *Bídníků* v Londýně.

V režii a překladu **Petra Gazdíka** se můžete těšit na **Kristýnu Daňhelovou** nebo **Dagmar Křížovou** v titulní roli. Záhadného Edwarda Rochesterera hrají **Lukáš Janota** nebo **Lukáš Vlček**, jeho hospodyně paní Fairfaxovou **Alena Antalová** nebo **Jana Musilová**, Blanche Ingramovou **Sára Milfajtová** nebo **Mareketa Pešková**. Ve výpravných kostýmech **Elišky Ondráčkové Lupačové** a působivé scéně **Petra Hlouška** se můžete těšit i na mnohačetnou company, která významně doplňuje celkovou atmosféru vyprávěného příběhu. O hudební nastudování se postarají dirigenti **Ema Mikešková** a **Caspar Richter**, který se již s tímto titulem seznámil během své práce v Rakousku. Premiéra je plánována na 23. dubna roku 2021 na Hudební scéně.

Text: Klára Latzková

Nepřehlédněte: Nové díly MdB Klubu

Břežnové díly talk show *MdB Klub*

Jsm rádi, že si mnozí z vás již nedovedou představit sobotní večer bez nového dílu naší talk show *MdB Klub*. Pokračujeme tedy v přípravách dalších pokračování a již nyní vám můžeme prozradit, na koho se můžete těšit v měsíci březnu. 6. března přivítá Jana Musilová další výraznou osobnost našeho divadla, herečku a fantastickou zpěvačku Viktorii Matušovovou, která zavzpomíná na své slavné začátky na Slovensku a popovírá o tom, jak je šťastná, že ji konkurz do muzikálu *Jekyll a Hyde* přivedl do Brna a Městského divadla. Dalším hostem bude audiolog, otolaryngolog a foniatr MUDr. Radan Havlík, Ph.D., který popovírá o zajímavých problémech svého oboru, o své lásce ke sportu a k našemu divadlu. 13. března vyzpovídá Barbora Goldmannová kolegu Lukáše Janotu a mladou talentovanou brněnskou zpěvačku Lucii Bikárovou, kterou můžete znát z poslední série soutěže *SuperStar*, ale také z našeho jeviště, kde jako dítě hrála v muzikálech *Let snů LILI* a *Pískání po větru*. 20. března se můžete těšit na speciální díl Jonáše Floriána, jehož jediným hostem nebude nikdo jiný než ředitel Městského divadla Stanislav Moša. Poslední březnová sobota bude patřit hostům Jany Musilové, kterými budou herec našeho divadla Tomáš Sagher a oblíbený brněnský moderátor Aleš Zbořil. Máte se na co těšit!

V příštím čísle

- Rozhovor s Viktorií Matušovovou
- Popřejeme Zdenku Mertovi k významnému životnímu jubileu
- Plakát Michala Matěje

Mediační partneři

DOKOŘÁN BŘEZEN 2021

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

263. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 19. 02. 2021

Náklad 5 200 ks

foto: Nikol Wetterová

a Tino Kratochvíl

Titulní strana:

foto: Tino Kratochvíl

PRETTY WOMAN

Lenka Bartolšicová a Rastislav Gajdoš

